



Poslednje pripreme za početak 28. Kobasicijade u Turiji se privode kraju. U utorak, 21. februara, povodom predstojeće manifestacije, priređen je tradicionalni ručak koji je okupio organizatore, sponzore manifestacije i brojne predstavnike medija, koji će Kobasicijadu pratiti tokom tri dana, koliko će trajati ova fešta.

Generalni sponzor, firma „Inter Agrar“ sa Čeneja, Kobasicijadi će „pozajmiti“ najskupiji traktor na svetu, Fendt36, od 360 KS, koji ovoga puta neće vući priključne mašine, već će biti okićen, kako i dolikuje ovakvom tehničko-tehnološkom džinu, najvećom kobasicom na svetu. Gospodin Ljubiša Banić je ispred „Inter Agrara“ izrazio zaovoljstvo što se četvrtu godinu za redom nalaze na ovom mestu, u ulozi generalnog sponzora i da će „Inter Agrar“, koji je u turskog Kobasicijadi prepoznali dobrog partnera, podržavati ovu manifestaciju i narednih godina.

- Turjci su odavno dobili etiketu odličnih domaćina pa nije ni čudo što je Kobasicijada od lokalne prerasla u regionalnu, a danas možemo reći i međunarodnu manifestaciju. Kobasicijada je izuzetna prilika da vidimo naše prijatelje, poznanike, potencijalne kupce, a uvek je tu izložena i po neka naša mašina, kao jedan od vidova marketinga. Naravno, najbolji marketinški potez je taj što će naš traktor poneti najdužu kobasicu na svetu, ove godine dugačku simboličnih 2.028 metara - dodao je gospodin Banić.

Zdravko Alekšin iz Turije je učesnik prve Kobasicijade pa i ovogodišnje, a nadamo se i onih narednih godina. Kako je to izgledalo iz ugla gospodina Alekšina sa početaka, ako se izuzme da je bio 28 godina mlađi i slađi...

-Bili smo mlađi i bilo nam je lepše i lakše, ali hvala Bogu, sada imamo i mlade koji su se

priklučili, tako da oni rade poslove koje smo mi nekada radili, a mi radimo one koji su nekada radili stariji, kojih više nema među nama, mi smo sada ti. Tako to ide i to vreme tako nosi.

-U aktivnom timu oko Kobasicijade ima nas 42, 43, 44-orica, kako kada, i svi imamo svoje zaduženje. Sve je to naš lični entuzijazam, lična dobra volja i svi smo tu zato što mi to tako hoćemo i želimo. Želimo da se družimo i da pomognemo našem selu, kao prvo u njegovoj afirmaciji, kao drugo da se pomogne onima kojima je ta pomoć potrebna. Sredstva prikupljena na manifestaciji se namenski troše. Nekada smo imali mnogo više sredstava pa smo mogli mnogo više i da pomognemo. Ali, pomogli smo mnogo raznih letovanja, školovanja, pa i lečenja, pa smo kupili nekoliko sanitetskih vozila našoj ambulanti, opremili smo zubnu ambulantu, uradili smo instalaciju u našoj crkvi, osnovnoj školi u Turiji smo kupili kompjutere, televizore, nekoliko puta proširili biblioteku, zabavite snabdeli igračkama, i drugim potrebama, plaćali smo užine za školu i vrtiće za sve turske đake tokom jednog polugodišta, pomogli smo ustanovama za decu ometenu u razvoju...

-Mi od pre nekada nismo imali svoje ništa. Imali smo naš Statut i sami sebe smo imali. Skupljali smo se po kafanama, klubovima i kada nam je jednom dosadilo, kupili smo kuću, koja je bila dosta ruinirana, ali na lepom mestu. Videli smo da se od toga može napraviti prostor gde možemo da se okupljamo, družimo, da pozovemo naše goste, da imamo negde da ih dočekamo. Ali, pošto je sala velika i funkcionalna izdajemo je za dečije rođendane, ispraćaje....

Kako dalje razvijati ovu manifestaciju? Kako je vidite za deset godina?

-Znate kako, brend smo napravili mukotrpnim radom, receptura pravljenja kobasica je prava, čuva se i o njoj niko od nas ne sme da priča. Za deset godina Kobasicijadu vidim kao manifestaciju na kojoj će se okupiti 400.000 ljudi, jer zašto da Dragačevska truba bude veća od Kobasicijade?

-Imamo dosta mladih koji su nam se poslednjih četiri godine priključili, starosti od 17 do 23 godine. I ja sam imao 25 godina kada sam došao u Kobasicijadu, i evo me sada već sam u penziji. I hvala Bogu, sve je vođeno ljubavlju i zadovoljstvom i nemam nameru da prekidam sve dok me zdravlje služi i dok osećam da mogu. Još uvek se takmičim u spravljanju kobasicica, učestvujem u takmičenju za najbolju kobasicu. Bavim se povrtarstvom i cvećarstvom, a svako ko je iz Turije u svakoj kući uvek mora biti kobasicica i slanina, bez toga ne može da prođe.

Od prvog dana uz tursku kobasicu je i Miodrag Milošević, poznat kao Mikica iz Novog Sada, koji je počeo da dolazi u Turiju sa prijateljem Pajom Crnojačkim, koji je iz Turije i tako se upoznao i približio ljudima, Turincima.

-Kada sam počeo da dolazim, onda su današnji organizatori, ljudi od 50, 60 godina, još bili deca, omladinci, a sada su odrasli, da ne kažem matori ljudi - u šali dodaje Mikica od prvog dana je uz tursku Kobasiciju. - Kako je to izgledalo pre 28 godina? Lepo, veselo, kao i sada, ali puno manje ljudi i jer je manifestacija bila nepoznata. Ali, održali su Turinci to, a ja sam bio na raznim funkcijama gde sam mogao to da pomažem. Shvatio sam da je to manifestacija našeg podneblja i eto uspeli smo da je održimo do danas. Od pre četiri godine sam u peziji, ali me Turinci dalje pozivaju. Nekada se moglo uraditi mnogo više nego danas. Manje je ljudi koji hoće da pomognu, svaki onaj koji donese makar i samo dobro raspoloženje dobro je došao. Uvek se žalilo da nema novaca, a novci nikada nisu bili presudni. Važni su, ali je još važniji entuzijazam ljudi, a to u Turiji ne nedostaje. Oni su imali uspone i padove, imali su i kočničare sa strane, ali održali su se.

Miroslav Medurić poznatiji kao Čika, zaštitni je znak ove manifestacije, imao je za svakog sponzora ili nagrađenog da kaže. Ali, onako bećarski, kako samo on to ume. Bilo je toga i na račun medija i novinara, ali i ozbiljnijeg „divana“.

-Poslednjih godina organizujemo Dan sponzora, kako bismo izbegli gužvu, koja će biti u danima vikenda, a opet da posvetimo vreme i dužno poštovanje ljudima, firmama institucijama koje nas zdušno podržavaju u ovim našim nastojanjima. Zato mi iz organizacije, u utorak pre Kobasicijade upriličimo ručak za naše sponzore, prijatelje i medije, lepo ih dočekamo, lepo ispratimo uz jelo i piće, muziku, a petak, subotu i nedelju posvećujemo drugim zadacima. Danas imamo 36 prisutnih sponzora, neki se nisu pojavili, ali ćemo im naknadno uručiti šta su zaslužili. Sve je spremno.

-Sanitarna inspekcija je bila prisutna ipre nedelju dana, i večeras i kada stigne meso za naše „čudo“ od kobasice, pošto su creva koja smo kupili od crevara iz Mošorina, juče stigla i čekaju, pa da možemo da počnemo da je pravimo. Moram da kažem da će sve vreme pravljenja kobasice sanitarni inspektorji takođe biti prisutni, što smatram da je jako bitno, da oni jednom shvate našu ozbiljnost, jer 28 godina držati na nivou jedan brend nije mala stvar. A meni je bitno da oni vide da i mi vodimo računa o tome da sve bude kako treba, sa i bez njih.

-Ja sam od prvog dana tu i na početku je bilo jako lako. Nismo imali toliko pritisaka, negativnih

uticaja od bilo koga, bili smo mlađi i lakše se radilo, a svi su nas podživali. Ali sada, što starimo sve ide malo teže, a najveći problem je što se politika meša u sve. Moja zamisao je da mlađi ljudi polako preuzimaju naše poslove, a mi stariji ćemo uvek biti tu da im priskočimo i pomognemo u svakom smislu.

-Mislim da je vrlo važno ako želiš da uspeš u nečemu da se svugde pojavljuješ i da znaš mnogo ljudi, naravno da i ti ljudi znaju tebe. Uspeo sam u životu u svemu što sam uspeo, vidite gde smo sve gostovali, koliko je danas došlo televizija. Ja kada se pojavit ipak nešto znači. Imamo zaštitni znak brigu, kobasicu i brend. Nedostaje nam jedna finansijska „inekcija“ da nas podrži da napravimo jedan objekat za preradu mesa, koji će funkcionišati tokom cele godine, jer se do sada uvek radilo kod mene, a to je ipak jedan privatni objekat.

-Teško je napraviti brend, ali je još teže ga održati. Mesec dana ne poznam ni ženu ni decu, ni kuću i mislim samo na kobasicu, kako će se to završiti, do subote. Meni je subota bitna da sve izađe kako treba, da se sve proda i ja sam završio svoju misiju, sve što sam želeo.

-Mi smo napravili Asocijaciju (šesnaest) vojvodanskih manifestacija. I to je bila moja inicijativa koja je stala. Svake godine sve manifestacije dolaze, Pitijada, Kupusijada, Lemeški kulen, Slaninijada, Kajganijada, Sirijada, Rimski dani, ima nas hvala Bogu i da u subotu bude lepo vremme, to je najvažnije.

Čiku, na kraju razgovora, pitamo, da li ima nešto za čim žali, što nije uradio za proteklih 28 godina, nešto malo manje od polovine njegovog života.

-Žao mi je što nismo napravili jedan objekat, malu preradu, žao mi je što ne mogu da nađem investitora koji će završiti prodavnicu koju sam započeo i ne mogu dalje. Ali i dalje imam veliku viziju i ubedjen sam da možemo da iznesemo da sagradimo jedan nezavisni objekat za preradu mesa i da zaposlimo 7-8 ljudi, kao i da dovedemo do kraja prodavnicu i da zaposlimo dvoje ljudi i da ima kobasicu preko cele godine. Da nam dolaze ljudi sa raznih strana, da uživaju u našem malom, lepom, složnom i pre svega domaćinskom mestu.

[Više slika sa Dana sponzora turijske Kobasicijade, možete videti o v d e.](#)